

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: Y. P. , nar.,
stát. přísl. Ukrajina,
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2020 č. j. CPR-9599-3/ČJ-2020-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-9599-3/ČJ-2020-930310-V240 ze dne 2. 10. 2020, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí č. j. KRPA-37615-11/ČJ-2020-000022-ZAM ze dne 30. 1. 2020, tak, že nově bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 10 měsíců, přičemž počátek této doby byl určen od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, kdy podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že v rámci správního řízení byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť stav věc nebyl zjištěn dostatečným způsobem a s ohledem ke všem okolnostem případu. Dále namítá porušení § 50 odst. 2 správního řádu z důvodu, že si správní orgány neopatřily pro rozhodnutí dostatečné podklady. Porušen měl být rovněž § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, kdy správní orgán nepostupoval v řízení v souladu se zákony a právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce a nebylo dbáno na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu.

3. Žalobce namítá, že se v jeho případě nejednalo o nelegální výkon práce, protože na místě kontroly cizinecké policie v prostorách staveniště Top rezidence Pomezí se nacházel z vůle zaměstnavatele, tedy polské společnosti Personal Help Sp. z o. o., NIP: 5833301219, kterým byl do ČR vyslán k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené Smlouvy o dílo ze dne 3. 1. 2020 uzavřené mezi společnostmi KEBELSKI STAV s. r. o., IČ: 08044945, a společností Personal Help Sp. z o. o., kdy společnost KEBELSKI STAV s. r. o. byla objednatelem, tato společnost je současně obchodním partnerem jednoho ze zhotovitelů stavby. Tyto skutečnosti žalobce doložil příslušnou dokumentací, konkrétně pracovní smlouvou ze dne 24. 1. 2020 uzavřenou mezi žalobcem a společností Personal Help Sp. z o. o., cestovním příkazem, informací o vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy ze dne 24. 1. 2020, smlouvou o dílo ze dne 3. 1. 2020.

4. Dle žalobce nemohl mít správní orgán I. stupně dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů řízení, neboť tentýž den, kdy bylo zahájeno správní řízení o správním vyhoštění, tedy 30. 1. 2020, bylo vydáno napadené rozhodnutí o vyhoštění.

5. Žalobce nesouhlasí se závěrem správního orgánu o tom, že jeho vycestování na Ukrajinu je možné. Na Ukrajině probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Tento nepolevuje na intenzitě, i v posledních dnech jsou hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých na straně vojenských jednotek, ale i civilního obyvatelstva. Z Informací OAMP jednoznačně plyne, že situace na východě Ukrajiny je napjatá, incidenty se soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Rebelové samozvaných republik (Doněcká a Luhanská) se převážně na tomto území dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny. Je zde nesporně prostředí

nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo celé Ukrajiny. Pro rozhodnutí nejsou dle žalobce splněny zákonné podmínky.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

7. Soud ze spisu zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.

8. Dne 30. 1. 2020 byla provedena policejní akce zaměřená na kontrolu cizinců, kteří jsou na území Prahy zaměstnáni bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání. Tato akce byla provedena v prostorách staveniště Top residence Pomezí, kde zhotovitelem stavby jsou společnosti Metrostav a. s., IČ: 00014915 a ENESA a. s., IČ: 27382052. Žalobce byl kontrolován při práci stavebního dělníka. V době kontroly měl na sobě pracovní oblečení a pracoval na nahazování omítky. Předložil cestovní pas Ukrajiny, ve kterém neměl žádné platné vízum. Nepředložil žádný doklad, který by jej opravňoval k výkonu zaměstnání.

9. Při výsledku žalobce sdělil, že do ČR přicestoval za účelem návštěvy kamarádů, chtěl si ale také vydělat nějaké peníze. Bylo to pravděpodobně 19. 1. 2020. Věděl, že pro výkon práce potřebuje příslušné povolení, ale myslel si, že když půjde jen o krátkodobou brigádu, nebude to problém. Po příjezdu se ubytoval u kamaráda, jehož přesnou adresu ale nezná, nikam ji ani nehlásil. S kamarádem hledali nějakou brigádu, tu našli na internetu. Dne 20. 1. 2020 se poprvé dostavili na příslušné místo a hned začali pracovat. Žádnou smlouvu ohledně výkonu práce nepodepisoval. Poté pracoval v pracovní dny. Bylo mu přislíbeno, že výplatu obdrží na Ukrajinu, aby mu ji na hranici nevzali. Žádnou konkrétní společnost nezná, pracoval tam 8 dní jako pomocný dělník, dříve pracoval v Polsku, ale to měl k tomu povolení. Všechny rodinné vazby má na Ukrajině. Na Ukrajině žádné problémy nemá, pouze tam není práce. Peníze na vycestování má. Vycestuje dobrovolně.

10. Dne 30. 1. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. KRPA-37615-11/ČJ-2020-000022-ZAM, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy pozbyde žalobce oprávnění k pobytu na území ČR. Současně mu byla stanovena doba k vycestování do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním. Dne 2. 10. 2020 bylo vydáno rozhodnutí č. j. CPR-9599-3/ČJ-2020-930310-V240 ze dne 2. 10. 2020, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí č. j. KRPA-37615-11/ČJ-2020-000022-ZAM ze dne 30. 1. 2020, tak, že nově bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie v délce 10 měsíců, přičemž počátek této doby byl určen od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, kdy podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

12. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s., účastníci řízení nařízení jednání nepožadovali a ani soud jej nepovažoval za potřebné.

13. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

14. Dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*“

15. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: „*Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

16. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“

17. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že považuje rozhodnutí za zákonné a tvrzená pochybení neshledal. Správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákony a právními předpisy. Pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady a stav věci byl zjištěn způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Byl zohledněn veřejný zájem, jakož i všechny okolnosti daného případu, a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.

18. Námitku žalobce, že se v jeho případě nejednalo o nelegální výkon práce, soud důvodnou neshledal. K tomu soud předně uvádí, že tato námitka byla žalobcem formulována ve značně obecné rovině, kdy žalobce svůj závěr, že nešlo o nelegální výkon práce, odůvodnil toliko tím, že se nacházel na místě kontroly cizinecké policie z vůle zaměstnavatele, kterým byl vyslán k plnění úkolů, což měl doložit příslušnou dokumentací. Součástí spisu je konkrétně pracovní smlouva ze dne 24. 1. 2020 uzavřená mezi žalobcem a společností Personal Help Sp. z. o. o., cestovní příkaz, informace o vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy a smlouva o dílo ze dne 3. 1. 2020. Uvedené dokumenty dokládají tvrzení žalobce, že byl zaměstnán u polské společnosti Personal Help Sp. z. o. o., která uzavřela dne 3. 1. 2020 se společností KEBELSKI STAV s. r. o., jakožto objednatelem, smlouvu o dílo.

19. Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci nadnárodního poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

20. Soud si dovoluje odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 289/2017-31 ze dne 31. 1. 2018, který se zabýval otázkou vysílání státních příslušníků Ukrajiny, kterým bylo uděleno polské vízum, nikoli však povolení k výkonu práce na území České republiky, polským zaměstnavatelem k výkonu práce do České republiky, aniž by kdy pro polského zaměstnavatele pracovali. Nejvyšší správní soud uvedl, že: „dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“ Uvedený závěr byl převzat v následné judikatuře Nejvyššího správního soudu.

21. Soud se zcela ztotožňuje s posouzením správních orgánů. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce uzavřel pracovní smlouvu se společností Personal Help Sp. z. o. o. za účelem zaměstnávání na území České republiky, žalobce v Polsku pracovní činnost na základě dané pracovní smlouvy nevykonával, je zřejmé, že do České republiky přicestoval za účelem nalezení uplatnění na českém pracovním trhu. Lze mít dále významné pochybnosti o důvěryhodnosti doložené pracovní smlouvy v kontextu výpovědi žalobce. Ten uváděl, že si za pomoci kamaráda hledal práci na internetu, přičemž se dne 20. 1. 2020 dostavili namísto vytipované brigády, zde měl žalobce údajně ještě téhož dne, tedy 20. 1. 2020, začít vykonávat práci. Není proto příliš pravděpodobná datace pracovní smlouvy, která byla údajně uzavřena dne 24. 1. 2020 v Gdaňsku, s datem nástupu žalobce do práce dne 27. 1. 2020. Z cestovního příkazu ke služební cestě žalobce vyplývá, že tato měla trvat od 27. 1. 2020 do 29. 2. 2020. Informace poskytnutá Úřadu práce ČR uvádí vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy ve dnech 27. 1. 2020 do 29. 2. 2020. Žalobce uvedl, že práci našel na základě internetové nabídky následující den po příjezdu do ČR a následně za osobní účasti přímo v místě výkonu stavebních prací se dohodl na výkonu práce, se kterým měl ještě téhož dne začít. Výslovně sdělil, že žádnou smlouvu ohledně toho neuzavíral, neznal ani společnost, pro kterou měl pracovat. K výkonu práce došlo navíc dle sdělení žalobce o 4 dny dříve, než je datum uvedené na doložené pracovní smlouvě, stěží by tak obstál závěr, že by smlouva byla uzavřena až dne 24. 1. 2020 s datem nástupu o tři dny později, která byla uzavřena údajně v Gdaňsku, a na které navíc schází podpis žalobce, a tím méně je důvěryhodný i doložený cestovní příkaz a doložená informace. Lze se naopak domnívat, že tato dokumentace byla žalobcem doložena pouze účelově s cílem zakrýt jeho protiprávní jednání. Závěr žalovaného, že pro výkon takového zaměstnání na území České republiky musel mít žalobce příslušné pracovní povolení, odpovídá českým i evropským právním předpisům a judikatuře. Společnost Personal Help Sp. z. o. o. fakticky žalobci pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky. Žalobce svou

pracovní činnost nikdy nevykonával ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele, v řízení nebylo nijak prokázáno, že by vyslání představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele (srov. bod 41 zmiňovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 31). Na posuzovanou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když v posuzovaném případě vydal rozhodnutí o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců.

22. Jak soud již uvedl, žalobce svou námitku ani blíže nespecifikoval, neuvedl, z jakého důvodu se domnívá, že výkon jeho práce by měl být legální. Nadto nelze přehlédnout, že žalobce sice namítá, že jeho výkon práce nebyl nelegální, avšak toto jeho tvrzení je zcela v opozici k tvrzením uvedeným při výslechu. Tehdy žalobce naopak uvedl, že si je plně vědom toho, že na území ČR vykonával práci, aniž by k tomu měl příslušné oprávnění, ačkoli si byl též plně vědom, že je takové povolení pro výkon takové činnosti nezbytné. Závěry správního orgánu při výslechu nijak nezpochybnil. Uvedl naopak celou řadu dalších informací týkajících se výkonu práce.

23. Námitku, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů řízení, soud uvádí, že tato námitka je též nedůvodná. Správní orgán I. stupně zjistil dostatečně skutkový stav, provedl s žalobcem výslech, zabýval se všemi jeho tvrzeními a opatřil si dostačující podklady pro vydání rozhodnutí. Pochybení správního orgánu soud neshledal. Pokud se správní orgán se všemi relevantními skutečnostmi důkladně vypořádal a rozhodnutí vydal v tentýž den, pak tím jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti. Námitku, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, žalobce nijak nekonkretizoval, není proto zřejmé, jaké konkrétní pochybení správních orgánů měl v tomto směru na mysli.

24. Námitku, kterou žalobce napadá závěr správních orgánů o tom, že jeho vycestování je možné, je třeba rovněž odmítnout. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že návrat žalobce je možný, neboť pochází z bezpečné země původu dle vyhlášky č. 328/2015 ze dne 3. 12. 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Žalovaný doplnil, že na Ukrajině stále probíhá ozbrojený konflikt, avšak pouze v její východní části, kdy ostatní části nejsou konfliktem významněji zasaženy. Oblast původu žalobce byla shledána bezpečnou, umožňující jeho návrat. Žalobce akcentuje existenci válečného konfliktu, ale bez jakéhokoli vztahu k jeho osobě. Nadto je třeba rovněž podotknout, že žalobce ve své výpovědi neuvedl, že by na Ukrajině měl jakékoli problémy ohledně bezpečnosti a nezmínil v této souvislosti ani žádné obavy. Naopak sdělil, že může bez jakýchkoli potíží vycestovat. Soud se proto ztotožňuje s názorem správních orgánů, že nebylo zjištěno, že by žalobci mohlo při návratu hrozit ve vlasti jakékoli nebezpečí.

25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 24. listopadu 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce